

ΧΑΡΤΕΣ, ΧΡΟΝΟΣ, ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΧΕΣΙΜΟ ΑΠ' ΤΟ ΦΟΒΟ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Το ίντερνετ είναι μια πραγματική αυλή των θαυμάτων. Τα τελευταία δέκα χρόνια, με την άνθιση δηλαδή των σόσιαλ μήντια, διάφοροι αλληλοκοροϊδεύονταν και άλλοι πίστεψαν στ' αλήθεια ότι θα προσφέρουν «αδιαμεσολάβητη ενημέρωση». Ότι θα «γίνουν το μέσο». Στην αυγή της χιλιετίας, την ίδια στιγμή που το κίνημα ανακάλυπτε τον μπαμπούλα της «παγκοσμιοποίησης», ο Τζέλο Μπιάφρα των Dead Kennedys συμβούλευε το Κόμμα των Πρασίνων στις ΗΠΑ (του οποίου ήταν μέλος): Don't hate the media, become the media. Η αριστερά αυτού του κόσμου (και η αριστερά αυτής της χώρας στην περίπτωση μας) μετέτρεψε το τσιτάτο του Μπιάφρα στην τελευταία λέξη της αντικαπιταλιστικής κριτικής στην τεχνολογία.

Τα χρόνια που ακολούθησαν, οι μπλόγκερς και οι wannabe δημοσιογράφοι, τα ποσταρίσματα στο φέισμπουκ και στο τουίτερ έγιναν αντιληπτά ως μάχη που η αριστερά έπρεπε να κερδίσει. Τα «νέα αδιαμεσολάβητα μήντια» (λες και θα μπορούσε να υπάρξει ποτέ τέτοιο πράγμα) ήταν έτοιμα να «επαναφέρουν την άμεση δημοκρατία στη χώρα που τη γέννησε», «να γκρεμίσουν το σύστημα» και άλλα τέτοια ψύχραιμα. Και ταυτόχρονα έγιναν και ο τρόπος με τον οποίο ο κάθε τυχαίος πίστεψε πως η συλλογική γνώμη και η συλλογική εργασία είναι άχρηστες. Μεγάλο μέρος του κινήματος πίστεψε στ' αλήθεια ότι μπορεί να αντικαταστήσει τις σταθερές δομές με ατομικές ιδέες: την αυτομόρφωση με την αναδημοσίευση· την αφίσσα με το φέισμπουκ· την εργατική έρευνα με το αέναο σκρολόρισμα· την ενημέρωση με την τεχνολογικά μεσολαβημένη σαχλαμάρα· την προσφορά εργασίας δίχως αντάλλαγμα με τον σχολιασμό στο ίντερνετ· και τελικά την αυτόνομη ταξική οργάνωση με κλικς.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε πριν από δέκα χρόνια βρήκε τη διαδικτυακή μεσολάβηση της γνώμης να έχει πλέον κυριαρχήσει για τα καλά. Οι διάφοροι απόστολοι του «κυβερνοακτιβισμού», αφού είχαν επί μια ολόκληρη δεκαετία μασκαρεύει την παπαρολογία τους στο φέισμπουκ σε αξιολογήστες βαθιές πολιτικές αναλύσεις, πανηγύριζαν πλέον για τη νίκη τους. Η Martha McCaughey, είναι γνωστή για δύο βιβλία. Το πρώτο λέγεται *Κυβερνοακτιβισμός* και εκδόθηκε το 2003. Το δεύτερο με τίτλο *Κυβερνοακτιβισμός στο Συμμετοχικό Διαδίκτυο* εκδόθηκε το 2014, όταν δηλαδή το ίντερνετ είχε ήδη κυριαρχήσει στους αντικαπιταλιστικούς κύκλους. Στην εισαγωγή της έκδοσης η κ. McCaughey δεν έκρυβε τη χαρά και την περηφάνια της:

Λίγοι θα αμφισβητούσαν τον ισχυρισμό ότι ο ακτιβισμός είναι πλέον τόσο βασισμένος στα συμμετοχικά σόσιαλ μήντια, όσο ήταν ο ακτιβισμός της δεκαετίας του '60 στο τυπωμένο χαρτί.¹

Βέβαια, λίγες σελίδες αργότερα, η ειδική του κυβερνοακτιβισμού συνδέει τις αραβικές εξεγέρσεις του 2011-12 με τη διαδικτυακή κοινότητα οπαδών του Χάρι Πότερ, οπότε ακόμα και ο πιο σκληροπυρηνικός αποφασισμένος αναγνώστης της παρατά την προσπάθεια να βγάλει άκρη με την πάρτη της.

Μπορεί λοιπόν οι συνέπειες αυτού του μηχανικά υποβοηθούμενου διανοητικού σακάτεματος να μη γίνονταν εύκολα αντιληπτές τη δεκαετία του 2000 (παρ' όλο που όποιος είχε μάτια να δει, κάτι ψυχανεμιζόταν), αλλά με την έλευση της κρίσης έσκασαν για τα καλά στα μουτράκια μας. Η άνοδος της Χρυσής Αυγής στην πολιτική σκηνή της χώρας συνοδεύτηκε από μια άνευ προηγουμένη μηντιακή εκστρατεία προώθησης των ναζί και τρομοκράτησης όλων των υπολοίπων. Οι ναζί σπρώχνονταν από όλες τις μπάντες. Τους έπαιζαν τα κανάλια, τους συζητούσε όλο το πολιτικό φάσμα, τους προωθούσαν οι εφημερίδες. Το αποτέλεσμα ήταν μια πλασματική εικόνα. Ο μύθος του «οι ναζί κάνουν κουμάντο, έχουν τάγματα εφόδου σε όλες τις γειτονιές και ναζιστικούς πυρήνες στα σχολεία» στήθηκε επιμελώς και με χίλιους-δυο τρόπους, ώστε όλοι να φοβηθούμε και να το βουλώσουμε. Βέβαια, οι βάσεις του ήταν τόσο σαθρές που το δήθεν κουμάντο των «ναζί στις γειτονιές» κατέρρευσε πολύ γρήγορα, καθώς οι ναζί είχαν τη μαγική ιδιότητα να γεννούν τους εχθρούς τους. Οι εχθροί των ναζί έκαναν την εμφάνισή τους σε όλη την Ελλάδα και με τρόπο που ανάγκασε τους ειδικούς της δημόσιας τάξης να ξανασκεφτούν την αποτελεσματικότητα

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΑ MEDIA ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

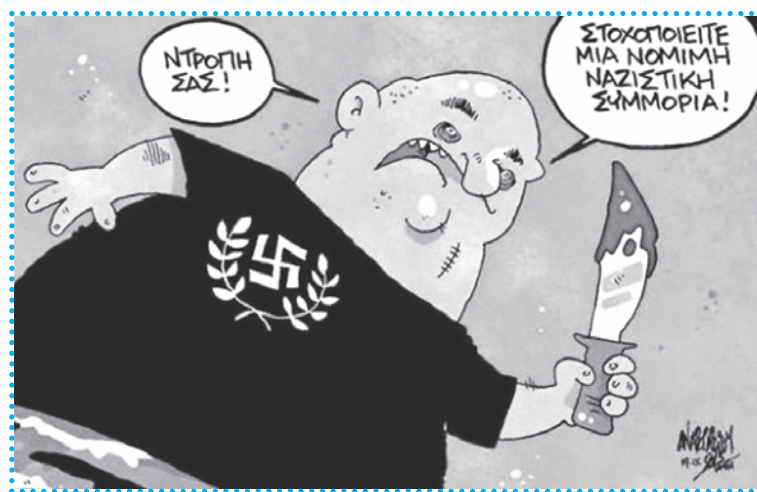
του σχεδίου «Χρυσή Αυγή».²

Η κρατική μηντιακή εκστρατεία προώθησης της Χρυσής Αυγής σύντομα μαζεύτηκε πίσω στα γραφεία των αξιωματικών της ΕΛ.ΑΣ., όπου είμαστε βέβαιοι πως θα αντιμετώπισε μπόλικη καλοπροαίρετη κριτική (ξέρετε, του είδους: «ντάξει σύντροφε, αλλά...»). Το εντυπωσιακό στην όλη υπόθεση είναι ότι ακριβώς την περίοδο που η δήθεν κυριαρχία των ναζί στον δρόμο έτρωγε το ένα πακέτο μετά το άλλο και η μηντιακή τους προώθηση δεχόταν, ας το πούμε, «επανασχεδιασμό», οι ίδιοι οι υποτιθέμενοι εχθροί του φασισμού, δηλαδή η αριστερά της χώρας, αναλάμβαναν εξολοκλήρου τη μηντιακή του προώθηση.

Φυσικά, το εξ αριστερών αβαντάρισμα των «φοβερών και τρομερών φασιστών» δεν ξεκίνησε με το ίντερνετ. Η *Ελευθεροτυπία* έχει δουλέψει δεκαετίες για αυτόν το σκοπό. Τα τελευταία χρόνια όμως η ήδη υπάρχουσα θυματολογία της αριστεράς συνάντησε το ίντερνετικό της διανοητικό σακάτεμα. Η κλάψα και η μίρλα συνάντησε τον κυβερνοακτιβισμό. Η υποτίμηση του δρόμου και της πλατείας συνάντησαν την ευκολία του κλικ. Η ατομική έλλειψη επαφής με την πραγματικότητα των γειτονιών της πόλης έγινε συλλογική βλακεία, διατυπωμένη με όρους «είδησης». Το αποτέλεσμα ήταν εκρηκτικό. Οι φασίστες έγιναν στ' αλήθεια viral.

Χιλιάδες μεμονωμένοι αριστεροί ξεχύθηκαν στα σόσιαλ μήντια να προσφέρουν «αντιπληροφόρηση» ο ένας στον άλλον. Αυτό που προσέφεραν τελικά ήταν τρόμο και πανικό. Ποστάροντας οι αριστεροί μια φωτογραφία ενός χτυπημένου μετανάστη εκατό φορές αλληλοπείθονταν ότι την προηγούμενη μέρα είχε συμβεί στην Αθήνα η Νύχτα των Κρυστάλλων. Σκρολάροντας, οι αριστεροί έβλεπαν δέκα φορές μια φωτογραφία που έδειχνε δέκα ναζί και έπειθαν τους εαυτούς τους ότι είδαν εκατό ναζί. Μια φωτογραφία ενός μαθητή με εθνόσημο γινόταν αντιληπτή ως «το τάδε σχολείο έχει πρόβλημα». Ένα στοχάδι σε έναν τοίχο, στις οθόνες των αριστερών μετατρεπόταν σε δείγμα ότι «οι γειτονιές μας έχουν γίνει φασιστικά προπύργια». Τέλος, ένας καυγάς σε ένα τρόλεϊ μετατρεπόταν σε «φασιστική επίθεση».

Το στερεότυπο του πολύ κακού, μαυροντυμένου, γιγάντιου αλλά βλάκα, ξούρα ναζί εξαπλώθηκε τόσο που έγινε κομμάτι της συλλογικής αφήγησης της κοινωνίας μας. Δεν υπήρχε πλέον άνθρωπος στην ελληνική κοινωνία που να ακούει «τάγμα εφόδου Χρυσής Αυγής» και να μη φαντάζεται κάτι δίμετρους μπόντι-μπλιντερ που διψάνε για αίμα. Η αποδοχή αυτού του στερεοτύπου ήταν τόσο ευρεία που κατέκτησε ακόμα και τον κόσμο των σκιτσαδόρων.

Όλες οι απεικονίσεις των ναζί σε αριστερές εφημερίδες και μπλόγκς ήταν κάπως έτσι. Απ' ό,τι μας είπαν δηλαδή, ναζί ίσον μεπετόβλάκας αλλά βίαιος-λούμπεν (δηλαδή εργατικής καταγωγής) αλλά πάντα σκληρός.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Σήμερα, η «εγκληματική συμμορία» Χρυσή Αυγή αντιμετωπίζει την αδέκα-στη ελληνική δικαιοσύνη (sic). Η οποία έχει αναλάβει να μετατρέψει τον ελληνικό φασισμό σε μια ιστορία ξύλων και μαχαιρωμάτων, αποκρύπτοντας τη σχέση μαφίας-αστυνομίας, τις κρατικές στρατηγικές πειθάρχησης των μεταναστών, τη μαφιοποίηση των μικροαστών και όλες αυτές τις κολοσσιαίες διεργασίες που συντελούνται στην ελληνική κοινωνία.

Η αντιμετώπιση των φασιστών από την αριστερά δεν έχει αλλάξει. Το τελευταίο παράδειγμα της αριστερής συνεισφοράς στη μετατροπή των φασιστών σε viral είναι το valtousx.gr. Το valtousx.gr είναι ένα σχετικά πρόσφατο site. Περι-

λαμβάνει ένα χάρτη της Αθήνας. Πάνω του, έντονα πορτοκαλί Χ σημαδεύουν τα σημεία της πόλης «όπου έχει λάβει χώρα ρατσιστική επίθεση». Πατώντας πάνω σε κάθε Χ ανοίγει ένα μικρό σκιστάκι του είδους που περιγράψαμε και προηγουμένως που μιλάει για την ιστορία (απ' αυτά δηλαδή που παρουσιάζουν τους μετανάστες καμήνους και τους φασίστες να στάζουν σκληράδα και κακία). Σύμφωνα με τους δημιουργούς, σκοπός του valtousx.gr είναι «να αναδείξει την τοπογραφία των επιθέσεων μέσα στην πόλη, τα φασιστικά χαρακτηριστικά τους και τις ιστορίες που κρύβονται από πίσω τους, με σκοπό να μας βοηθήσει να μην ξεχάσουμε και να δείξει το δρόμο για μια πόλη απαλλαγμένη από τη φασιστική βία και απειλή».³

.ΒΑΛΤΟΥΣ Φ(ΑΠ):

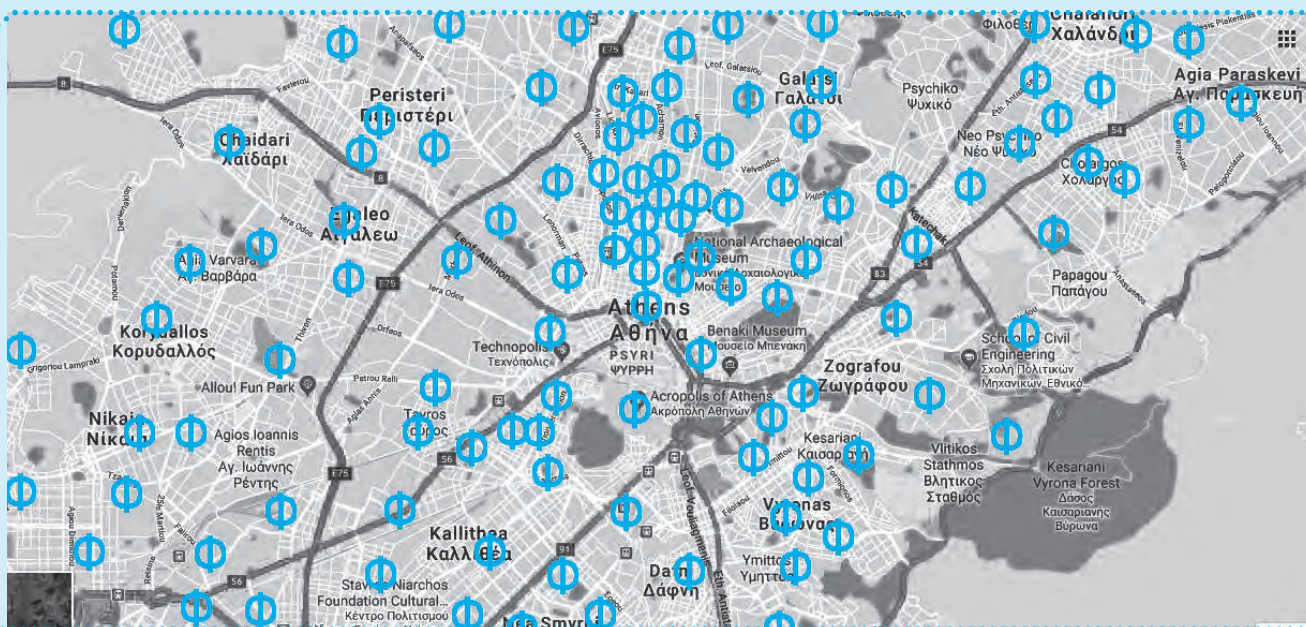
Ο ΑΣΠΡΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

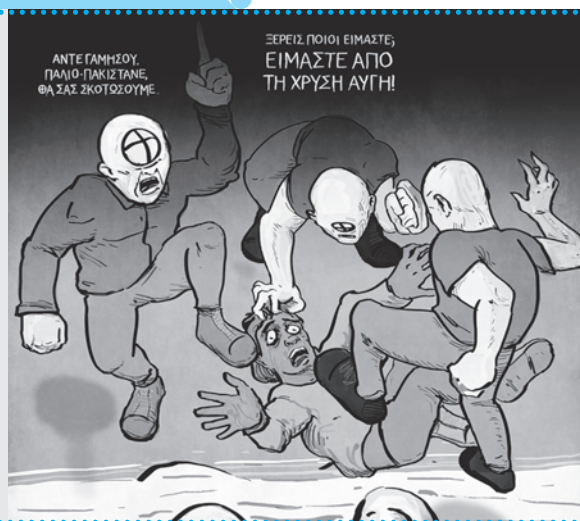
Είναι εύκολο να πετάξεις διάφορα συμβάντα πάνω στο χάρτη της Αθήνας. Ας πούμε θα μπορούσε κανείς να σημειώσει τα σημεία όπου μπάτσοι έχουν ελέγξει τα χαρτιά μεταναστών. Τότε θα γέμιζε ο χάρτης όλης της Αθήνας. Κι ο παρακάτω χάρτης είναι φανταστικός. Ας υποθέσουμε ότι απεικονίζει διάφορα από τα πακέτα που έχουν φάει οι φασίστες την τελευταία εικοσαετία. Ας υποθέσουμε ότι κάθε «Φ» κρύβει μια ιστορία φάπας. Ένα σχολείο όπου ο ναζί

μαθητής έφαγε χλέπες. Μια πλατεία όπου ένας σί-στας έφυγε χωρίς μπλούζα. Ένα σφίχτη που κατέ-ληξε να λέει «όχι, ρε παιδιά, εγώ δεν ασχολούμαι, είναι του αδερφού μου». Έναν επαρχιώτη Χρυσου-γίτη που βρέθηκε στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Μια συμμοριούλα που πήγε να φερμαίνει έναν Αιγύ-πτιο, αλλά δεν είχε δει τους δικούς του που ήταν πα-ραδίπλα και τελικά έφυγε με τα πόδια στην πλάτη.

Πόσο πιο υγιής είναι ένας τέτοιος χάρτης; Πόσο πιο ενθαρρυντικός; Πόσο πιο αληθινός; Φυσικά, όπως κάθε χάρτης που απεικονίζει συμβάντα διαφορετι-

κής χρονολογίας ούτε αυτός μπορεί να αποδώσει την πραγματικότητα της αντιφασιστικής μάχης όπως αυτή εξελίσσεται στις γειτονιές της Αθήνας. Δε μπορεί να αποδώσει το παρελθόν της, το οργανω-τικό της μοντέλο, τις δυσκολίες και τους θριάμβους της. Η πραγματικότητα δεν είναι ούτε άσπρη, όπως λέει αυτός ο χάρτης, ούτε μαύρη, όπως λέει το val- tousx.gr. Αλλά σαφέστατα αυτός αποτελεί μια απει-κόνιση της κατάστασης στις γειτονιές της Αθήνας με πολύ πιο τίμιες προθέσεις.

Ντάξει, ήδη με την πρώτη ματιά σε πιάνει μια σιχαμάρα. Η θυματολαγνεία και η κλάψα της αριστεράς έχει βαρέσει λαμπάκι. Παράλληλα, το valtousx.gr ισχυρίζεται με απaráμιλλη μετριοφροσύνη ότι «θα δείξει το δρόμο για μια πόλη απαλλαγμένη από τη φασιστική βία και απειλή». Ότι δηλαδή, η πραγματική συλλογική οργάνωση (στα μυαλά και στους δρόμους) ενάντια στο φασισμό δε χρειάζεται. Αρκεί η σωστή εκμετάλλευση του διαδικτύου, αρκεί οι αριστεροί «να γίνουν το μέσο» και να αναδημοσιεύσουν αρκετές φορές τον «μαύρο χάρτη της Αθήνας» για να εξολοθρευθεί ο φασισμός από μόνος του. Αλλά αν ξεπεράσεις αυτή την πρώτη ματιά, η τελευταία βαιραλική ιδέα των αριστερών αποκτά άφθονα επίπεδα ενδιαφέροντος πέρα απ' την αντανakλαστική αδιαφορία.

Αρχικά, η έννοια του χρόνου έχει ξεχειλώσει σε βαθμό αηδίας. Γιατί ας αναλογιστούμε: με ποιο κριτήριο διαλέγονται αυτές οι ρατσιστικές επιθέσεις; Ο χάρτης περιλαμβάνει καμιά 50αριά «X». Από πότε αρχίζει αυτή η καταγραφή; Και με ποια κριτήρια μπαίνουν κάποιες επιθέσεις, ενώ κάποιες άλλες όχι; Η παλιότερη χρυσauγίτικη επίθεση που μπορέσαμε να εντοπίσουμε στον χάρτη είναι η επίθεση στον Δημήτρη Κουσουρή το 1998. Άραγε από το 1998 μέχρι και σήμερα, δηλαδή μέσα σε 20 χρόνια, έχουν λάβει χώρα μόνο 50 φασιστικές επιθέσεις; Αποκλείεται. Σίγουρα είναι πολύ περισσότερες. Όπως πολύ περισσότερες είναι και οι επιθέσεις σε φασίστες. Όπως πολύ περισσότερες είναι και οι διεργασίες που έχουν συντελεστεί παγκοσμίως και ιδιαιτέρως στην ελληνική κοινωνία και οι οποίες δεν μπορούν να απεικονιστούν σε έναν χάρτη.

Ο χάρτης όμως κάνει με μεγάλη πονηριά τη δουλειά του. Δημιουργεί την αίσθηση του ταυτόχρονου και άρα του κατεπείγοντος. Παίρνει μια επίθεση από το 1998 και μια από το 2018 και τις βάζει δίπλα δίπλα. Έτσι, οι 50 φασιστικές επιθέσεις παρουσιάζονται σα να συνέβησαν την ίδια στιγμή, ενώ έχουν συμβεί σε ένα διάστημα 20 χρόνων. 50 φασιστικές επιθέσεις σε έναν χάρτη φαντάζουν χιλιάδες. 50 φασιστικές επιθέσεις σε 20 χρόνια φαντάζουν λίγες, ξέρουμε όλοι καλά ότι σίγουρα έχουν λάβει χώρα πολύ περισσότερες. Αυτή ακριβώς είναι η ύπουλη διαστρέβλωση της άχρονης χωροταξικής τοποθέτησης σαφώς διαχωρισμένων χρονικά συμβάντων. Ο χάρτης δηλώνει ότι «απεικονίζει τη ρατσιστική εμπειρία της πόλης» και ότι «φέρνει στο τώρα αυτό που έγινε κάποτε». Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια ασύλληπτα ανιστορική αφήγηση. Η χρονική συγκυρία και το πλαίσιο του κάθε «X» αποκρύπτεται.

Πράγμα που μας φέρνει στην έννοια του χώρου. Ως πεδίο του χάρτη επιλέγεται η Αθήνα. Ακριβώς επειδή αποτέλεσε πεδίο δράσης της Χρυσής Αυγής τα τελευταία χρόνια. Γιατί αν οι συντάκτες επέλεγαν ας πούμε τα χωράφια της Μανωλάδας σίγουρα θα τους ήταν πιο εύκολο να τοποθετήσουν μαζεμένα 50 «X» στο ίδιο σημείο, εκεί δηλαδή όπου μετανάστες έχουν φάει σφαίρες από τ' αφεντικά τους, και να τελειώνουν. Ο χάρτης έχει λίγα «X» στις γειτονιές της Αθήνας και πολλά στο κέντρο της. Γειτονιές που τις ξέρουμε καλά και ξέρουμε πόσο πολωμένες είναι, παρουσιάζονται κενές από φασίστες.

Αντίθετα, το κέντρο της πόλης και συγκεκριμένα τα Πατήσια παρουσιάζονται λες κι είναι η Μόρντορ. Πάνω από τα μισά «X» βρίσκονται εκεί. Βλέπεις το χάρτη και νομίζεις ότι στα σύνορα των Πατησίων έχει ορκ με στολές SS που σου ζητάνε να πεις τρεις φορές τον ύμνο της Χρυσής Αυγής και μετά σ' αφήνουν να περδεις στη γειτονιά. Φυσικά, όλοι ξέρουμε ότι τα Πατήσια είναι μια απ' τις πιο πολυεθνικές γειτονιές της πόλης, όπου κάθε άλλο παρά «κουμάντο» κάνουν οι φασίστες. Όλοι έχουμε ακούσει για περιπτώσεις όπου φασιστάκια έκαναν την

εμφάνισή τους σε γειτονιές ή και στο κέντρο της πόλης και έφυγαν πότε τρέχοντας και πότε χωρίς μπλούζα.

Αλλά γιατί οι αριστεροί επιλέγουν να αναδεικνύουν τις συγκεκριμένες περιπτώσεις; Μα φυσικά γιατί πληρούν τα χαρακτηριστικά που θέλουν να αναδείξουν. Στις υποθέσεις που περιγράφουν οι αριστεροί στον χάρτη τους δεν εντοπίζεται καμία αντίδραση στη φασιστική βία. Περιπτώσεις όπου οι φασίστες πήγαν για μαλλί και φύγαν κουρεμένοι δεν αναφέρονται καν. Κανένα ξύλο πολλοί με πολλούς, καμιά σύγκρουση, καμιά υπόθεση που να 'χε τραυματίες κι απ' τις δυο μεριές. Καμιά περίπτωση όπου οι μετανάστες δεν είναι δαρμένοι και φοβισμένοι, αλλά νικητές.

Και φυσικά δεν εντοπίζεται πουθενά ο ρατσισμός της ελληνικής κοινωνίας, μόνο τα «τάγματα εφόδου» της Χρυσής Αυγής. Είναι γι' αυτό που ενώ οι δημιουργοί θυμούνται μια χαρά την επίθεση στον Κουσουρή το 1998, ξεχνάνε να συμπεριλάβουν στο «μαύρο χάρτη της Αθήνας» μία από τις πιο εμβληματικές στιγμές του φασισμού στην Ελλάδα, το πογκρόμ του 2004 απέναντι στους Αλβανούς μετανάστες, που διεξάχθηκε σε όλη την Ελλάδα, πόσο μάλλον στην Αθήνα. Οι δημιουργοί δεν εντοπίζουν πουθενά την κρατική οργάνωση αυτού του ρατσισμού. Είναι γι' αυτό που το πογκρόμ του 2011 παρουσιάζεται απλά ως μια ακόμα επίθεση σε έναν μετανάστη, ως ένα σκιστάκι όπως όλα τ' άλλα, παρ' όλο που οι μπάτσοι είχαν κυριολεκτικά κλείσει όλη τη γειτονιά για να διεξαχθεί το πογκρόμ ανενόχλητο.

Όχι, τέτοιες μεγάλες κοινωνικές διεργασίες που αναδεικνύουν το πραγματικό πρόσωπο του νέου φασισμού δε χωράνε στον «μαύρο χάρτη της Αθήνας» των αριστερών. Μόνο μεμονωμένες επιθέσεις κινηματογραφικού χαρακτήρα: σκοτεινό σοκάκι, τάγμα εφόδου, ανυπεράσπιστος μετανάστης. Περιπτώσεις που όχι, δεν «αναδεικνύουν την αλήθεια για τη Χρυσή Αυγή», όπως μας λένε, αλλά αντίθετα αποκρύπτουν την ουσία του φασισμού. Αυτό που μας λένε οι αριστεροί, ακόμα και σήμερα, δηλαδή επτά ολόκληρα χρόνια αφότου η Χρυσή Αυγή μπήκε στη Βουλή, είναι ότι αν εξηγήσουμε στους φασίστες νοικοκυραίους πόσο κακοί είναι οι φασίστες μαχαιροβγάλτες, τότε οι φασίστες νοικοκυραίοι θα πάνε να είναι φασίστες και θα γίνουν Σύριζα.

Το valtousx.gr πολύ γρήγορα απέκτησε μεγάλη δημοσιότητα τόσο στο ίντερνετ, όσο και στα ορίτζιναλ μέσα ενημέρωσης. Εφημερίδες, τηλεόραση και ραδιόφωνο ασχολήθηκαν με την πάρτη του. Για την ακρίβεια η *Εφημερίδα των Συντακτών*, η ΕΡΤ και το Κόκκινο ασχολήθηκαν με την πάρτη του. Μέχρι και έκθεση στην Τεχνόπολη έγινε με τα σκίτσα που «αναδείκνυαν το πρόσωπο του φασισμού». Με λίγα λόγια το προμόταρε ο Σύριζα. Άλλωστε ο μπαμπούλας των ναζί συσπειρώνει τους «προοδευτικούς» (τρομάρα τους) ψηφοφόρους. Αλλά αυτό είναι αναμενόμενο. Γιατί το valtousx.gr δεν το προμόταρε απλά ο Σύριζα. Το valtousx.gr είναι ο Σύριζα.

Φέρει την υπογραφή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ, θεωρητικού υποστηρικτή της συριζαϊκής αριστεράς, και του HumanRights360, μιας σχετικά νεοσύστατης ΜΚΟ που αποτελεί σάρκα απ' τη σάρκα του συριζαϊκού ανθρωπισμού. Γιατί μπορεί πολλοί από τους δεκάδες αριστερούς, που απλά αναδημοσιεύουν το valtousx.gr στα σόσιαλ μίντια κάνοντας daκρύβρεχτα σχόλια για τα καημένα τα θύματα των φασιστικών επιθέσεων, να μην καταλαβαίνουν χριστό για τις επιπτώσεις της κυριαρχίας αυτής της γνώμης, αλλά οι αρμόδιοι, οι άνθρωποι που κατέστρωσαν και υλοποίησαν αυτή την ιδέα (όπως και άλλες αν-

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ Χ.Α. 1

Στα πλαίσια της έκθεσης valtousx.gr οι υποψήφιοι δήμαρχοι Αθηναίων όλων των παρατάξεων (πλην φυσικά του Κασσιδιάρη) έδωσαν συνέντευξη τύπου. Εκεί, όλοι οι υποψήφιοι επανέλαβαν το πόσο αντιρατσιστές είναι, ενώ ο Ν. Ηλιόπουλος του Σύριζα έθεσε το ζήτημα των φασιστικών επιθέσεων στην πραγματική του βάση: «Όλοι ανεξαιρέτως έχουν δικαίωμα στην ασφάλεια».⁴ Να λοιπόν που το «τάξη και ασφάλεια» μετατράπηκε σε αντιφασιστικό αίτημα!

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ Χ.Α. 2

Στις 22 Απριλίου ο Δ. Ψαρράς παρουσίασε στην ΕΣΗΕΑ το καινούριο του βιβλίο *Ο Αρχηγός*, σύμφωνα με το οποίο φασισμός στην Ελλάδα είναι περίπου μόνο ο Ν. Μιχαολιάκος κι αυτό γιατί στο τεύχος 2 έχει ένα κρυφό ναζιστικό σύμβολο ή κάτι τέτοιο. Ομιλητές ήταν ο συνταγματολόγος Ν. Αλιβιζάτος, ο αντιναζί υπουργός Δημόσιας Τάξης Ν. Δένδιας και ο πρόεδρος της Βουλής Ν. Βούτσας. Σύμφωνα με τον Ψαρρά και οι τρεις αποτελούν «κόκκινο πανί για τη ναζιστική οργάνωση». Αρα είναι σύντροφοι.

τίστοιχες) καταλαβαίνουν μια χαρά τι κάνουν. Σκοπός τους είναι να συσκοτίσουν την πραγματικότητα, να αβαντάρουν τους ναζι παρουσιάζοντας την πάρτη τους (δηλαδή τον Σύριζα) ως το μοναδικό ανάχωμα στην επέλαση του φασισμού και να σπείρουν το φόβο. Και για να επιτελέσουν αυτό το σκοπό πληρώνονται αδρά.

Ας δούμε για παράδειγμα αυτή την προσφάτως ιδρυθείσα ΜΚΟ, την HumanRights360. Διακηρυγμένος της στόχος είναι η «οικοδόμηση κοινωνιών και κυβερνήσεων που απορρίπτουν την ακροδεξιά ρητορεία, τον εξτρεμισμό και την ξеноφοβία, που λειτουργούν σε πλαίσιο λογοδοσίας και ενθαρρύνουν τη συμμετοχή των πολιτών».⁵ Αλλά ποιοι είναι αυτοί που έχουν στόχο να «οικοδομήσουν κυβερνήσεις»; Είτε δεν έχουν καμία επαφή με την πραγματικότητα, είτε είναι αναπόσπαστο κομμάτι του κράτους. Αν κοιτάσουμε λιγάκι τα βιογραφικά των στελεχών της, θα δούμε ότι μάλλον συμβαίνει το δεύτερο.

Δε χρειάζεται να ψάξουμε πολύ. Πάνω-πάνω στο σάιτ της, δεσπόζει το βιογραφικό του ιδρυτή της, Επαμεινώνδα Φαρμάκη. Ο τονισμός δικός μας:

Είναι ιδρυτής του HumanRights360. Έχει πάνω από 20 χρόνια εμπειρία στην κοινωνία των πολιτών, **έχοντας κατανείμει και διαχειριστεί δωρεές ύψους 1.1 δις δολάρια σε πάνω από 1,300 οργανώσεις σε 65 χώρες**. Είναι γνωστός στον χώρο των μη κυβερνητικών οργανώσεων τόσο για τη διοικητική του δεινότητα όσο και για **την ικανότητα εξεύρεσης πόρων. Αν και πιστεύει παραδοσιακά στην ενίσχυση των ευάλωτων πληθυσμών, δεν διστάζει να δοκιμάσει καινούργια και καινοτόμα προγράμματα στον τομέα**. Στο παρελθόν έχει διατελέσει: Γενικός Διευθυντής του **SolidarityNow** που ιδρύθηκε από το Open Society Foundations, Διευθυντής του EEA Norway Grants NGO Fund στην Ελλάδα μέσω του **Ιδρύματος Μποδοσάκη**, Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της Συμβουλευτικής Ομάδας Elpis SA, Εκτελεστικός Διευθυντής του **Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος**, και Οικονομικός Σύμβουλος στη **Merrill Lynch**. Μετά τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο του Georgetown, εργάστηκε υποστηρικτικά στη **Γερουσία των ΗΠΑ**.

Πραγματικά εντυπωσιακός, ε; Πρώτη πρόταση που λέει ο μαν είναι το πόσα λεφτά έχει καταφέρει να «διαχειριστεί» ως μέλος της «κοινωνίας των πολιτών» (sic). Πρόκειται για έναν πραγματικά επαγγελματία ανθρωπιστή, καθώς κανείς άλλος δε θα μπορούσε να ασχολείται με 1.300 οργανώσεις. Τρομάζουμε να αναρωτηθούμε τι μπορεί να είναι τα «καινούρια και καινοτόμα προγράμματα» που δοκιμάζει αντί της «ενίσχυσης των ευάλωτων πληθυσμών» (τρομάζουμε ακόμα περισσότερο όταν σκεφτόμαστε τα επίσης καινοτόμα προγράμματα που εφάρμοσε μισόν αιώνα πριν ο μπαμπάς του – βλ. sidebar στην επόμενη σελίδα). Ο Ε. Φαρμάκης είναι ένας πραγματικά πολυτάλαντος άνθρωπος: μπορεί να ασχολείται από τη μία με τη διοίκηση κατεχοχόν «ευαγών ιδρυμάτων», όπως το Ίδρυμα Μποδοσάκη και το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, και από την άλλη μπορεί να επισκέπτεται τη Λέσβο και να καταγγέλλει «κακοδιαχείριση ευρωπαϊκών πόρων», προφανώς με το σκεπτικό ότι αυτός μπορεί να τους διαχειριστεί καλύτερα.⁶

Δε θα επεκταθούμε στα βιογραφικά των υπόλοιπων στελεχών του Human-

Rights360. Θα αρκεστούμε στο ότι τα περισσότερα είναι δικηγόροι, οικονομολόγοι, ειδικοί της «απορρόφησης πόρων» από την Ε.Ε., και άλλα τέτοια. Το 2015, με την έλευση του Σύριζα, περίπου το 1/3 τους διορίστηκε στο άψε σβήσε στο υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής.⁷ Δηλαδή, οι άνθρωποι που δήθεν ανησυχούν για την επέλαση του φασισμού στην Αθήνα, είναι ακριβώς οι ίδιοι άνθρωποι που έχουν αναλάβει εδώ και χρόνια την κρατική διαχείριση των μεταναστών στην Ελλάδα. Οι άνθρωποι που χύνουν δάκρυα για τις επιθέσεις των ναζι σε μετανάστες είναι ακριβώς οι ίδιοι άνθρωποι που ελέγχουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τη μαφιοζοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Και μάλιστα πληρώνονται αδρά για να το κάνουν.

Και φυσικά δε σταματούν να ζητούν κι άλλα ευρωπαϊκά κονδύλια για να συνεχίσουν να «βοηθάνε» με τόση αυταπάρνηση στην «επίλυση του μεταναστευτικού». Στην έκθεση valtousx.gr που έλαβε χώρα στην Τεχνόπολη, εκτός από τα σκίτσα υπήρχε ένα τραπεζάκι όπου μπορούσε κανείς να βρει την *Εφημερίδα των Συντακτών* (που τείνει να εκτοπίσει ακόμα και την *Αυγή* από τη θέση της πιο συριζαϊκής εφημερίδας) και ένα βιβλιαράκι που μας το έδινε τσαμπέ το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ. Το βιβλιαράκι είχε τίτλο *Επίμονοι Μύθοι για τη Μετανάστευση στην Ελλάδα*. Εκεί περιλαμβάνεται ένα κεφάλαιο με τον εύγλωττο τίτλο «Είναι πολλά τα Λεφτά». Προφανώς η απάντηση που δίνουν οι δύο συγγραφείς, ο Β. Παπαστεργίου, εκπρόσωπος του Σύριζα στον Δικηγορικό Σύλλογο και η Ε. Τάκου, μέλος και αυτή του HumanRights360 και του υπουργείου Μεταναστευσης, είναι ότι φυσικά τα λεφτά από την Ε.Ε. δεν είναι αρκετά και πρέπει να αυξηθούν.⁸

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Είναι χρήσιμο (αν και δύσκολο) να κάνουμε τον εξής διαχωρισμό: από τη μία έχουμε την κρατική διαχείριση της μετανάστευσης, του φασισμού και του αντιφασισμού. Από την άλλη, έχουμε τον κυρίαρχο λόγο γύρω από αυτά τα ζητήματα. Η αφήγηση των αριστερών για τη μετανάστευση και τον φασισμό δεν είναι απλά μια αφήγηση με την οποία μπορούμε να διαφωνούμε. Είναι μια αφήγηση που πρέπει να σπάσουμε αν θέλουμε να καταλαβαίνουμε τον κόσμο μας.

Η έκθεση valtousx.gr δεν είναι μια «συμπαθητική πρωτοβουλία», κάτι που «ντάξει, για αριστεροί, καλά τα λένε». Είναι κομμάτι της κρατικής ρητορικής για τον φασισμό. Είναι κομμάτι της συσκοτίσης που τρώμε στα μούτρα, ώστε από τη μία να μην καταλαβαίνουμε χριστό κι από την άλλη να χεστούμε απάνω μας από τον φόβο μας. Είναι κομμάτι της προσπάθειας των κρατών να αποκρύψει την ουσία του ζητήματος και ταυτόχρονα να παρουσιαστεί το ίδιο ως το αρμόδιο για την επίλυσή του. Είναι ο τρόπος με τον οποίο οι ίδιοι άνθρωποι που σχεδιάζουν και υλοποιούν την κρατική πολιτική για τη μετανάστευση, οι ίδιοι άνθρωποι που ευθύνονται για την υποτίμηση της εργατικής τάξης, παρουσιάζονται ως αντιρατσιστές.

Και το ότι αντί να αναγνωρίζουμε αυτή τη συσκότιση, αναδημοσιεύουμε σαν ρομποτάκια τις μαλακίες τους στο ίντερνετ είναι ακόμα χειρότερο. Η ατομική βλακεία είναι πανεύκολο να βρει συλλογικό οργανωτή, ο οποίος δε θα είναι άλλος από το κράτος. Θα έπρεπε να νιώθουμε τελείως ηλίθιοι αφήνοντας τον Ε. Φαρμάκη, που είναι στέλεχος του Ιδρύματος Νιάρχου, του Ιδρύματος Μποδοσάκη και της ΜΚΟ SolidarityNow, να μας λέει τι πρέπει να γίνει με τον φασισμό. Τελικά, αν δεν αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τέτοιες κινήσεις ως ανοιχτά εχθρικές απέναντι στην τάξη μας, αν δεν αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τέτοιες γνώμες για τον φασισμό ως ανοιχτά εχθρικές απέναντι στην αυτόνομη κατανόηση του κόσμου, θα πληρώσουμε ακριβά στο μέλλον αυτή μας την αδυναμία. Αν συνεχίσουμε να χαρίζουμε το μονοπώλιο του λόγου σε ανθρώπους σαν τον Επαμεινώνδα Φαρμάκη, τότε κάποια στιγμή ο κ. Φαρμάκης, ως άνθρωπος με μεγάλη καρδιά, αλλά κυρίως με μεγάλο παρελθόν και μεγάλες τσέπες, θα έχει και πιο προχωρημένες ιδέες απ' ό,τι το valtousx.gr.

Ας πούμε, μπορεί κάποια στιγμή να πάψει να «πιστεύει παραδοσιακά στην ενίσχυση των ευάλωτων πληθυσμών». Μπορεί να αρχίσει να δοκιμάζει «καινοτόμα προγράμματα στον τομέα». Μπορεί να αντιγράψει καμιά καλή ιδέα από τον μπαμπά του. Μπορεί τα καινοτόμα προγράμματά του να έχουν θέση και για τα δικά μας τομάρια.

Και τότε θα είμαστε ανίκανοι να κάνουμε οτιδήποτε πέρα από «αναδημοσίευση».

1. M. McCaughey (επίμ.), *Cyberactivism on the Participatory Web*, Routledge, 2014, σ. 2.
2. Βλ. και «Η μηνιαία κυριαρχία της Χρυσής Αυγής: Συνοπτικός χάρτης του αντιφασισμού», *Antifa* #37, 7/2013.
3. «Η τοπογραφία της Βίας», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 16/03/2019.
4. «Δήμος Αθηναίων: Συμπόρευση των έξι υποψήφιων δημάρχων κατά του ρατσισμού», *Έθνος*, 18/03/2019.
5. Όλα τα στοιχεία και τα αποσπάσματα προέρχονται από το επίσημο σάιτ της ΜΚΟ. Προσβάσιμο στο <https://www.humanrights360.org/el/i-omada/>.
6. «Αναφορά του SolidarityNow κατά της Ελλάδας για κακοδιαχείριση χρημάτων στο προσφυγικό», *Η Καθημερινή*, 05/04/2017.
7. <https://www.humanrights360.org/el/i-omada/>, ό.π.
8. Β. Παπαστεργίου και Ε. Τάκου, «Επίμονοι Μύθοι για τη Μετανάστευση στην Ελλάδα», *Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμβουργκ*, 2018.
9. Όλα αυτά στα «Ο Συναρπαστικός Βίος του Νίκου Φαρμάκη», *Espresso*, 12/08/2017 και «Νικόλαος Φαρμάκης: Η γεμάτη αγώνες ζωή ενός ευπατρίδη», *Δημοκρατία*, 13/08/2017.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΙΤΕΣ ΣΤΗΝ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ»

Ο Ε. Φαρμάκης, ιδρυτής της HumanRights 360 και αρμόδιος για το πρότζεκτ valtousx.gr δεν είναι κανας τυχαίος. Ο πατέρας του, Νίκος Φαρμάκης, ήταν: γόνος οικογένειας επιχειρηματιών και βουλευτών της Αιτωλοακαρνανίας, βαπτισμιός

του στρατηγού Γεωργίου Κονδύλη, σύζυγος της κόρης του τότε προέδρου του ΣΕΒ Σ. Σινιόσογλου και προσωπικός φίλος του Κένεντι, του Μποδοσάκη, του Νιάρχου, του Αγγελόπουλου και όλων αυτών που μετά έφτιαξαν κι από ένα Ίδρυμα και έβαλαν διευθύνοντα σύμβουλο τον μικρό Επαμεινώνδα. Σα να λέμε, δεν είχε στον ήλιο μοίρα.

Η πολιτική του σταδιοδρομία είχε κι αυτή το ενδιαφέρον της. Επί κατοχής ήταν μέλος της οργάνωσης «Χ» του Γρίβα. Μετά τον εμφύλιο έγινε επικεφαλής της φασιστικής Οργάνωσης Εθνικής Νεολαίας και στη συνέχεια εξελέγη βουλευτής με την ΕΡΕ του Κ. Καραμανλή. Όταν έγινε η χούντα των Συνταγματαρχών το 1967, ο Γ. Παπαδόπουλος τον πρότεινε για υπουργό Εξωτερικών, αλλά ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος αρνήθηκε. Μετά τη χούντα, ήταν σύμβουλος των ελλήνων εφοπλιστών για θέματα πετρελαίου και Μέσης Ανατολής και ισχυρίζεται πως ήταν αυτός που «άνοιξε την αγορά πετρελαίου του Ιράκ».⁹

Ο πατέρας Χίτης, ο γιος «αριστερή κοινωνία των πολιτών». Οι διαφορές είναι λιγότερες απ' όσες ακούγονται. Για την ακρίβεια, είναι ο ορισμός του εθνικοσοσιαλισμού. Από διαφορετικές θέσεις, εξ αριστερών και εκ δεξιών, πατέρας και γιος ασχολούνται επωφελώς με τη διαχείριση του πάτου της ταξικής πυραμίδας.

Έφη Αχτσιόγλου -
Effie Achtsioglou
@e.achtsioglou

Το ιντερνετικό προφίλ της υπουργού Εργασίας. Η φωτο είναι από τις πιο διάσημες φωτο εργατών της Αμερικής των αρχών του 20ού αιώνα. Η ειρωνεία είναι εμφανής. Ο Σύριζα έχει φέρει εις πέρας το μεγάλο κατόρθωμα να παρουσιάζει την κρατική εργατική πολιτική ως «αποτέλεσμα αγώνων», τη διαχείριση των μεταναστών ως «αντιρατσισμό» και τη διαχείριση ευρωπαϊκών κονδυλίων ως «αλληλεγγύη».